

कुवेरश्च धनैश्चैव ब्राह्मण्यश्चैव गाधिजः ॥
 एतद्वज्रमकथा विश्वामित्रशब्दे द्रष्टव्या ॥
 गाधिपुरं, स्त्री, (गाधेः कौशिकस्य राज्ञः पुरम् ।)
 कान्यकुब्जदेशः । इति हेमचन्द्रः । ३ । ४० ॥
 (यथा राजतरङ्गिण्याम् । ४ । १३४ ।
 “कथानां यत्र कुब्जं यथात् गाधिपुरे मरुत् ।
 तत्रैव शंसनीयः स पुमान्शक्ते भयस्युग्राम् ॥”)
 गाधिभूः, पुं, (गाधिभूतपत्तिर्यस्य गाधिभूत-
 पत्तिस्थानं यस्येति वा । यद्वा गाधिभवति उत
 पश्यते स्म । भू + भूतवर्तमानयोरिति क्तिप् ।)
 विश्वामित्रसुनिः । इति शब्दरत्नावली ॥
 गाधेयः, पुं, (गाधेयपत्न्यं पुमान् । गाधि + “इत-
 ज्ञानिजः ।” ४ । १ । १२२ । इति ङ्क ।) विश्वामि-
 त्रसुनिः । इति हेमचन्द्रः । ३ । ५१४ ॥ (यथा,
 हरिवंशे । २७ । १७ ।
 “विश्वामित्रस्तु गाधेयो राजा विश्वरथश्च ह ॥”)
 गानं, स्त्री, (गीयते इति । गै + भावे ल्युट् ।)
 गीतम् । इत्यमरः । १ । ७ । २५ ॥ (यदुक्तम्,—
 “नपकोटिगुणं ध्यानं ध्यानकोटिगुणो लयः ।
 लयकोटिगुणं गानं गानात् परतरं न हि ॥”)
 तत्पर्यायः । गेयम् २ गीतिः ३ गान्यञ्चम् ४ ।
 इति हेमचन्द्रः । २ । १६४ ॥ (गानं हि वैदिक-
 लौकिकमेवातु द्विविधम् । तत्र वैदिकगानम्
 सुक्तिप्रदं अन्यत् लोकरञ्जनकरम् । वैदिक-
 लौकिकयोर्मार्गदेशीति नामान्तरमपि श्रूयते ।
 गानन्तु सामवेदादेव उत्पन्नं यदुक्तं सङ्गीत-
 दर्पणटीकायाम् ।
 “ऋगभिः पाद्यमन्त्रगीतं सामभ्यः समपद्यत ।
 यजुर्भ्योऽभिनया जाता रसास्वायञ्चणः स्मृताः ॥”
 द्विविधसङ्गीतयोर्लक्षणमाह सङ्गीतदर्पणे । ३-६ ।
 “मार्गदेशीविभागेन सङ्गीतं द्विविधं मतम् ।
 इच्छिणेन यदन्विष्टं प्रयुक्तं भरतेन च ।
 महादेवस्य पुरतस्तन्मागार्थं विसृजिष्यते ॥
 तत्तद्देशस्थया रीत्या यत् स्थासोकाणुरञ्जनम् ।
 देशे देशे तु सङ्गीतं तद्देशीयमभिधीयते ॥
 गीतवादिनृत्तानां रक्तिः सधारणो गुणः ।
 अतो रक्तिविहीनं यत् न तत् सङ्गीतमुच्यते ॥”
 गानन्तु नादात्मकमेव नादस्तु यदा स्वयं राजते
 तदा स्वर इति प्रसिद्धः स्थात् । स्वरस्तु षड्ज-
 ऋषभ-गान्धार-समध्यम-पञ्चम-धैवत-निषादमेवातु
 सप्तविधः । एतेषां विज्ञापनार्थं एतदाश्रयोभूत-
 द्वाविंशतिश्रुतीनां नामानि स्वरस्थितिश्च कथ्यन्ते ।
 यथा, सङ्गीतदर्पणे । ५३—५६ ।
 “तीव्राकुसुमद्वीपमन्दाहन्दीव्यस्तु षड्जगगाः ।
 द्यावती रञ्जनी च रतिका चर्ममे स्थिता ॥
 रौद्री क्रोधा च गान्धारे वज्रिकाथ प्रसारिणी ।
 प्रीतिश्च मार्जरीलेताः श्रुत्यो मध्यमाश्रिताः ॥
 क्षिती रक्ता च सन्दीपन्यालापिन्यपि पञ्चमे ।
 मदन्ती रोहिणी रम्येलेता धैवतसंश्रयाः ॥
 उग्रा च क्षोभिणीति हे निषादे वसतः श्रुती ॥”
 अन्यत् विशेषविवरणन्तु तत्तच्छब्दे द्रष्टव्यम् ॥ * ॥
 गाने तु रागा रागिण्यश्च प्रयोक्तव्याः अतस्तेषां

नामानि कथ्यन्ते । यथा, सङ्गीतदर्पणे स्वर-
 ध्याये । १२—१६ ।

पार्वत्युवाच ।

“के रागाः काश्च रागिण्यः का वेला ऋतवश्च के ।
 किं रूपं कथमुद्धारो वद देव ! प्रसादतः ॥”

इश्वर उवाच ।

“श्रीरागोऽथ वसन्तश्च भैरवः पञ्चमस्तथा ।
 मेघरागो दृढनाटः षड्भित्ते पुरुषाङ्गयाः ॥”

इति षट् रागाः ॥

अथ रागिण्यः ।

“मालश्री त्रिवणी गौरी केदारी मधुमाधवी ।
 ततः पाण्डिका ज्ञेया श्रीरागस्य वराङ्गनाः ॥
 देशी देवगिरी चैव वराटी तोडिका तथा ।
 ललिता चाथ हिन्दोली वसन्तस्य वराङ्गनाः ॥
 भैरवी गुर्जरी रामकिरी गुणकिरी तथा ।
 वाङ्गाली सैन्धवी चैव भैरवस्य वराङ्गनाः ॥
 विभावा चाथ भूपाली कर्णाटी वडहंसिका ।
 मालवी पटमङ्गल्या सहेताः पञ्चमाङ्गनाः ॥
 मल्लारी सौरटी चैव सावेरी कौशिकी तथा ।
 गान्धारी हरश्चङ्गारा मेघरागस्य योषितः ॥
 कामोदी चैव कल्याणी आभिरौ नाटिका तथा ।
 सारङ्गी नटहम्बरी नटनारायणाङ्गनाः ॥”

इति षट्त्रिंशत् रागिण्यः ॥

रागरागिणीनां विशेषविवरणन्तु तत्तच्छब्दे
 गानस्य अन्यद्विवरणं गीतशब्दे च दर्शनीयम् ॥
 ध्वनिः । इति धरणी ॥

गानिनी, स्त्री, (गानं रोमादिनाश्रुततया प्रशस्त-
 गीतिर्विद्यतेऽस्याः । गान + इनिः ।) वचा ।
 इति शब्दचन्द्रिका ॥ (गानं सङ्गीतविदा
 गतिः स्तुतिश्चास्यस्या इति व्युत्पत्त्या यथाक्रमं
 गानज्ञा गतिमती स्तवयुक्ता च स्त्री । इति
 व्युत्पत्तिलङ्कारः ॥)

गानुः, त्रि, (गच्छतीति । गम गतौ + “क्रमि-
 गमिन्मतीति ।” उणां । ५ । ३६ । इति तु
 वृद्धिश्च ।) गन्ता । इत्युणादिकोषः ॥ गाथकः ।
 इति संचिप्रसारे उणादिवृत्तिः ॥

गान्नी, स्त्री, (गन्ती एव । स्वार्थे अण् । ततो
 डीप् ।) गन्त्री । वृषवाक्षप्रकटः । गरुर गाडि
 इति भाषा । इत्यमरटीकायां रायमुकुटः ॥
 (कश्चित् स्त्रीवलिङ्गत्वमपि दृश्यते)

गान्दिनी, स्त्री, (गां पशुं जीवजातमित्यर्थः हायति
 शोध्यतीति । हे प शोघने + णिनिः + डीप् ।
 एषोदरात् साधुः ।) गङ्गा । इति चिकाण्ड-
 शेषः शब्दरत्नावली च ॥ (गां धेनुं ददाति
 प्रतिदिनमित्यर्थः । दा दाने + णिनि + डीप् ।
 एषोदरात् साधुः ।) अक्रूरमाता । इति श्रीभाग-
 वतम् ॥ (अस्या नामनिरुक्तिर्यथा, हरिवंशे ।
 ३४ । ७—११ ।

“श्वफल्कः काशिराजस्य सुतां भार्यामवन्दत ।
 गान्दिनीं नाम सा गास्तु ददौ विप्रेषु निवृत्तः ॥
 सा मातुर्दरस्या वै बहून् वर्षगणान् किल ।
 निवसन्ती न वै जज्ञे गर्भस्थां तां पिताब्रवीत् ॥

चायस्व शीघ्रं भद्रन्ते किमर्थं श्वेह तिष्ठसि ।
 प्रोवाचैनन्तु गर्भस्था सा कन्या गान्दिने दिने ॥
 यदि ददां ततो जाये पितरं प्रत्युवाच ह ।
 तथेतुक्ता च तां चास्याः पिता काममपूरयत् ॥
 दाता यज्वा च वीरश्च श्रुतवानतिथिप्रियः ।
 अक्रूरः सुखे तस्यां श्वफल्काङ्गुलिदक्षिणः ॥ * ॥
 गान्दिनीति पाठोऽपि कश्चित् दृश्यते ॥)

गान्दिनीसुतः, पुं, (गान्दिन्या गङ्गायाः सुतः ।)
 भीष्मः । इति चिकाण्डशेषः ॥ (कार्तिकेयः ।
 इति व्युत्पत्तिलङ्कारः ॥ गान्दिन्यास्तदाख्या
 प्रसिद्धाया श्वफल्कभार्यायाः सुतः ।) अक्रूरः ।
 इति श्रीभागवतम् ॥ (यथा, माधे । १७ । १२ ।

“विलङ्घितस्थितिमभिवीक्ष्य रूचया
 रिपोर्गिरा गुरुमपि गान्दिनीसुतम् ॥”)
 गान्यञ्चं, स्त्री, (गान्यञ्चस्य इदं गान्यञ्चं गीतं वा ।
 गान्यञ्च + अण् । यद्वा, गान्यञ्चो अधिष्ठात्री देवता
 अस्म्येति अण् ।) गानम् । इति हेमचन्द्रः ॥
 (यथाह दन्तिलः ।

“प्रदस्यस्वरसङ्घातस्तालेन सङ्गतस्तथा ।

प्रयुक्तश्चावधानेन गान्यञ्चमभिधीयते ॥”

यथा च महाभारते । १३ । १६ । १६ ।

“अवाद्यंश्च गान्यञ्चा वादानि विधिवानि च ।

अथ प्रवृत्ते गान्यञ्चे दिव्ये ऋषिरुपाविशत् ॥”

गान्यञ्चो अधिष्ठात्री देवता अस्म्येति अण् ।

गान्यञ्चदेवताकमन्त्रम् । यथा, रघुः । ५ । ५७ ।

“गान्यञ्चमादत्तुस्व यतः प्रयोक्तु-

नं चारिहिंसा विजयश्च हस्त ॥”)

गान्यञ्चः, पुं, (गान्यञ्च एव । “प्रज्ञादिभ्यश्च ।” ५ ।

४ । ३८ । इत्यण् ।) गान्यञ्चः । इति हेमचन्द्रः ।

२ । १६४ ॥ (भारतवर्षोऽथोपह्वीपविशेषः । यथा,
 विष्णुपुराणे ।

“भारतस्यास्य वर्षस्य नवमेदान्निशामय ।

इन्द्रद्वीपः कशेरुमांस्तान्मवर्णो गभस्तिमान् ॥

नागद्वीपस्तथा सौम्यो गान्यञ्चस्त्वथ वारुणः ।

अयन्तु नवमस्तेषां द्वीपः सागरसंवृतः ॥”)

अष्टप्रकारविवाहान्तर्गतविवाहविशेषः । यत्र

कन्यावरयोरन्योन्यायुगलागत् त्वं मे भार्या त्वं
 मे पतिरिति निश्चयः सः । (तल्लक्षणं यथा,
 मनौ । ३ । ३२ ।

“इच्छयाऽन्योन्यसंयोगः कन्यायाश्च वरस्य च ।

गान्यञ्चः स तु विज्ञेयो मैथुन्यः कामसम्भवः ॥”

स च क्षत्रियाणामेव धर्मः । यथा, तत्रैव । ३ । २६ ।

“गान्यञ्चो राजसञ्चैव धर्मोऽक्षत्रस्य तौ स्मृतौ ॥”)

तत्सम्बन्धिनि चि । (यथा, काशीखण्डे ।

“गान्यञ्चस्त्वेष लोकोऽभी गान्यञ्चाश्च शुभव्रताः ॥”

गान्यञ्चदेशोद्भवे च । यथा, राधाभारते । १२२६ । १० ।

“उपेतं राजतेरथैर्गान्यञ्चैर्हर्ममालिभिः ।

पाण्डुराभप्रतीकाशैर्मनोवायुसमैर्जिवै ॥”)

गान्धारं, स्त्री, (गान्य एव गान्यं सुगान्यं ऋच्छ-
 तीति । ऋ गतौ + “कर्मण्यण् ।” ३ । २ । १ ।
 इत्यण् । यद्वा, गान्धारान्तदेशवासिनां
 प्रियम् । अण् ।) गान्धारः । इति चिकाण्डशेषः ॥